

ת"פ 15128/08/14 - מדינת ישראל נגד אבישג עפרה פרנג'יל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 15128-08-14 מדינת ישראל נ' פרנג'יל
בפני כב' השופט דוד רוזן

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גלית אפרתי נגד אבישג עפרה פרנג'יל
הנאשמת	ע"י ב"כ עו"ד אסף טל

הכרעת-דין

פתח דבר

1. גב' אבישג פרנג'יל (להלן: "**הנאשמת**") הואשמה בעבירות של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועושק, על-כך שבמספר הזדמנויות במהלך השנים 2010-2012, נטלה כסף מנשים בעבור "טיפולים" להסרת כישוף, השבת אהבה נכזבת וסילוק מיני מרעין בישין. על-פי כתב האישום, עשתה זאת הנאשמת תוך ניצול מצוקתן של הנשים ויצירת מצגים כוזבים.

תמצית העדויות הצריכות לעניינו

עדות מתלוננת הגב' מ מ:

2. הגב' מ מ (להלן: "**מ**" או "**המתלוננת**") הופנתה לנאשמת על-ידי קרובת משפחה. מ ביקשה מהנאשמת לסייע לה לחתן את בנה.

הפגישה הראשונה בין השתיים התקיימה בביתה של הנאשמת בשוב מיתר. לדברי מ, הנאשמת: "**פתחה בקפה ודיברה והיא אמרה שהיא תעזור, שהבן שלי יתחתן**" (עמ' 6 שו' 24). בנוסף, הדליקה הנאשמת נרות וקשרה שקית סביב מותניה של מ (ראו גם תיאור הדלקת הנרות והקשירות במהלך החקירה הנגדית, עמ' 40 לפרוטוקול) ותמורת טיפול ראשוני זה קיבלה סך 5,000 ₪ במזומן. בהמשך, שילמה מ לנאשמת סכומי כסף רבים נוספים.

3. לדברי מ, היא עצמה אינה יודעת כיצד לקבל הלוואות מחברת ויזה, אולם הנאשמת "עזרה" לה בעניין זה, נטלה את כרטיסה והוציאה סך 30 אלף ₪ באמצעותו, כספים שהועברו על-ידי מ לנאשמת. בתמורה סיפרה לה הנאשמת שהיא מטפלת בבעיותיה. מ לא הייתה נוכחת בטיפולים שהתבצעו, לדברי הנאשמת, בביתה, טיפולים שאמורים היו להוביל לנישואיו של הבן.

מ ציינה בבית-משפט כי האמינה מאוד בנאשמת, וזאת צרתה, שכן לא היה בטיפולים כדי לקדם עניין נישואיו של הבן, שעד היום לא נישא.

4. בהמשך, העבירה מ, לבקשת הנאשמת, סך 25 אלף ₪ עבור מיני טיפולים שבכוונתה של זו לבצע, וזאת על-מנת למנוע מוות צפוי של נכדתה. הנאשמת סיפרה לה כי נכדתה, שהייתה בת שנה וחצי, תמות אם הנאשמת לא תטפל בעניינה.

מ נטלה הלוואה מבנק לאומי בסך 25 אלף ₪ שהעבירה לידי הנאשמת.

5. בהזדמנות אחרת הודיעה הנאשמת למ כי בתה עצבנית: **"...יהיה לה בקיבה סרטן, אם לא תשלמו 50 אלף ₪ היא תמות..."** (עמ' 10 שו' 4-5). מ פחדה, נטלה הלוואות ומסרה הכספים לנאשמת.

6. יום אחד מצאה את דלת ביתה מרוחה בצבע גואש אדום. הנאשמת סיפרה לה כי מדובר בכישוף וצריך: **"לעשות טיפול להוציא את הכישוף וזה עולה 50 אלף ₪"** (עמ' 10 שו' 24; עמ' 52 שו' 26). מ שילמה לנאשמת 50 אלף ₪ להסרת הכישוף. ובחקירתה הנגדית ציינה: **"היא אמרה אולי השכנים עשו לך, אני לא האמנתי לזה. רק פחדתי שלא יקרה לי משהו ושילמתי לה 50 אלף ₪ עבור הזה שמרחו, שזה כישוף, 50 אלף היא רוצה"** (עמ' 53 שו' 1-2). ובהמשך ציינה כי פחדה מפני הכישוף: **"היא אמרה שזה כישוף, שהשכנים עשו לך כישוף"** (עמ' 53 שו' 24). ובלשונה: **"לא חשבתי כלום, הבאתי לה את הכסף כי היא הוציאה את הכישוף כאילו, כי פחדתי, אולי מישהו ימות חס וחלילה"** (עמ' 53 שו' 15-16). הנאשמת לקחה את הכסף והוציאה את הכישוף, כך אמרה לה הנאשמת (עמ' 54 שו' 10-13).

7. מ סיפרה בבית-המשפט כי בשל פחדיה מדברי הנאשמת ירדה במשקל ובכתה לא פעם לפני הנאשמת, והנאשמת בשלה: **"הכל יהיה בסדר מ, אל תדאגי, העיקר המשפחה, העיקר שכולם יהיו בסדר, העיקר היא לקחה כסף... כל פעם לקחה כסף... ש. אז למה נתת לה? ת. כי פחדתי, פחדתי שהיא לא תעשה דברים עוד, כישופים, שלא ימותו הנכדים, הילדים שלי, אני אוהבת את המשפחה שלי, פחדתי"** (עמ' 11 שו' 18-24).

לדברי מ, הנאשמת הדליקה נרות והייתה מדברת לנרות בשפה שלה, כל פעם שש או שבע נרות (עמ' 12 למעלה). בנוסף להדלקת נרות, כמצוין לעיל, קשרה שקית אשפה עם חוט לגופה. בהזדמנות אחרת קשרה בחוט תחתון וחולצה של הבן ואמרה לה לשים את זה מתחת למיטתו.

במהלך חקירה נגדית, לבקשת הסנגור המלומד עו"ד אסף טל, הסבירה המתלוננת מדוע נכנעה לדרישות התשלום של הנאשמת. לדבריה, הנאשמת אמרה לה: **"...אם לא תשלמי, אם לא תעשי טיפול, יקרה ככה, אז הייתי משלמת... אז פחדתי ושילמתי"** (עמ' 43 שו' 16-19). המתלוננת סיפרה כי האמינה בכוחותיה של הנאשמת, היא ידעה לספר לה על דברים שקרו לה בעבר. בעניין הנכדה, היא ציינה בפניה שזו תמות אם לא תשלם כסף והיא אכן שילמה סך 25 אלף ₪ (עמ' 44 שו' 25). הנאשמת ציינה כי הבת שלה תקבל סרטן ונכדתה תמות, וכנגד הכספים שתקבל מהמתלוננת היא תוכל למנוע המחלות והמוות (עמ' 45 שו' 7-31).

המתלוננת הוסיפה וציינה כי האמינה בכוחותיה של הנאשמת וגם היום היא עדיין מאמינה בהם, ולכן כשהמשטרה הגיעה לביתה וביקשה שתתלונן, היא פחדה שהנאשמת תשתמש בכוחותיה ותפגע בה (עמ' 48 שו' 5-4): **"ש. ועד היום את לא יודעת אם יש לה כוחות? ת. אני לא יודעת, מאיפה אני יודעת? אני לא בגוף שלה, אני לא יודעת, היא אומרת ככה שיש לה, היא רואה והיא מדברת עם השדים, אני לא יודעת"** (עמ' 48 שו' 7-8).

8. המתלוננת הלינה בפני הנאשמת על הכספים הרבים שזו דורשת ממנה: **"אמרתי לה והיא הייתה מפחידה אותי, אמרתי לה אבישג, אני לא יכולה, את מבקשת כל-כך הרבה כסף, אז היא ענתה לי, אז מה את רוצה שהמשפחה שלך תמות? ש. מה היא אמרה לך שצריך לתת לה כל-כך הרבה כסף? ת. היא עוזרת לי שהם לא ימותו, מאיפה אני יודעת מה היא עושה? ש. עם מי היא מדברת או מתקשרת? ת. עם שייח, אני לא יודעת, מה זה שייח, אני לא יודעת אפילו... היא אומרת שהשייח מביא לה חומר שהיא עושה טיפולים. ש. איזה טיפולים? ת. לעזור, אני לא יודעת מה היא עושה, היא עושה שהיא עוזרת, אני לא ראיתי שום דבר שהיא עושה, רק נרות ושהיא מדברת, לא ראיתי כלום יותר"** (עמ' 31 שו' 1-15). ובהמשך: **"בגלל מה שהיא הפחידה אותי, היא הייתה אומרת לי כל הזמן יקרה ככה ויקרה ככה, לחתן יקרה ככה, לבת יקרה ככה, לנכדה יקרה ככה, ימותו. למה? הבת שלך עצבנית והיא לחוצה, יהיה לה סרטן בקיבה. לא תפחד?"** (עמ' 32 שו' 1-3).

הסנגור המלומד הקשה על המתלוננת מדוע המשיכה לתת לה כסף, וזו השיבה כי שילמה עבור הטיפולים שבוצעו על-ידי הנאשמת. הטיפולים היו נעשים: **"מאיפה אני יודעת? באמצע הלילה היא הייתה עושה אצלה בבית, ככה היא אמרה, מאיפה אני יודעת?"** (עמ' 62 שו' 30).

9. מ העבירה, לדבריה, לנאשמת בסך הכל 420 אלף ₪.

על-פי דרישת הנאשמת מסרה לה שיקים פתוחים בחתימת ידה: **"...כל-כך האמנתי בה ונתתי לה שיקים, כי היא ראתה שאני מאמינה בה והיא ראתה שאני תמימה ואני מפחדת, ואז היא עשתה מה שהיא עשתה"** (עמ' 15 שו' 29-30). חלק מהשיקים היו קרועים: **"שיקים שחזרו. פעם אחת היא אמרה שנרטבו לה השיקים מהספונג'ה, שיקים שמים בספונג'ה? שלחתי לה עוד שיקים, לא יצאתי מהשיקים, כל פעם היא מתקשרת, מהבנק הזהירו אותי שיש לי שיק שחזר, אמרו לי אחר-כך אם עוד 4 יחזרו את מוגבלת, אני לא ידעתי מה זה מוגבלת אפילו, מה שאני עוברת עכשיו רק הקדוש ברוך הוא יודע, גיהנום אני**

עוברת, כל יום וכל חודש, כל הזמן, אני מקבלת SMS מהבנק אני מקבלת חום"

מ לא העבירה את כל ההעברות הכספיות בשיקים, אלא העבירה לנאשמת גם מזומנים דרך הבנק או דרך הדואר, או שהנאשמת הייתה מגיעה במונית מהישוב מיתר והייתה נוטלת את הכסף (עמ' 18 שו' 1-3). לדבריה, שילמה עבור הנאשמת חשמל ומשכנתא באמצעות כרטיס האשראי ויזה שברשותה (עמ' 19 למעלה).

במהלך חקירתה הנגדית, ציינה המתלוננת כי האמינה בנאשמת, ועל-כן הסכימה לתת לה שיקים פתוחים. במהלך חייה לא נתנה לאף אחד אחר שיקים פתוחים ולא נתנה לאף אחד אחר להשתמש בכרטיס האשראי שלה. לנאשמת נתנה לעשות כן בגין אמונתה בה: **"האמנתי לה, אני פחדתי שהיא תעשה לי דברים רעים"** (עמ' 51 שו' 2-14).

הסנגור המלומד הטיח במתלוננת הכיצד העידה בבית-משפט על 420 אלף ₪ שמסרה לנאשמת, כאשר על-פי החישוב שלו כל הסכומים הגיעו ל-125 אלף ₪, המתלוננת: **"ומה עם המזומנים שהבאתי לה? היא יכולה להגיד לא? ... המזומנים שהיא קיבלה ביד, גם דורית קיבלה, גם הבת שלה, את זה הם לא אומרים כי אין שום דבר, אין הוכחה... הנה דורית בשירותים של התחנה המרכזית הבאתי לה 25 אלף ₪ עם הבת של הנאשמת, הנה היא (מצביעה על דורית)"** (עמ' 58 שו' 29 עד עמ' 59 שו' 8). ובהמשך פירטה אופן העברת הכסף לחברתה של הנאשמת, דורית, שישבה באולם בית-המשפט: **"...היא לא יכולה להגיד על זה לא כי היא פה, היא שומעת והיא יודעת שהיא לקחה את הכסף, הבת שלה (מצביעה על דורית). דורית הייתה ליד הבת של הנאשמת והבת של הנאשמת לקחה את הכסף, אני הייתי מביאה לנאשמת מזומן והיא הייתה באה ממיתר במונית ספיישל בשביל לקחת כסף. גם בתחנה המרכזית באשדוד הבאתי לה כסף כמה פעמים, היא באה לשם והבאתי לה בדרך ברחוב. הבאתי לה כסף, הבאתי לה גם ליד הבנק, גם ליד הדואר, בכל מקום הבאתי לה, הבאתי לה מלא מזומנים, היא לא יכולה להגיד שלא, אם היא תגיד שלא אז זה לא נכון. למזומנים אין הוכחה, רק להלוואות יש הוכחה, היא הייתה לוקחת מזומנים, מה שהעברתי לה בדואר גם יש"** (עמ' 59 שו' 20-27).

חשוב להדגיש, דורית חברתה של הנאשמת, שנכחה באולם בעת מסירת עדותה של המתלוננת, לא הוזמנה להעיד מטעם הנאשמת וממילא לא העידה בניסיון לערער תוקף הדברים שנשמעו על-ידי המתלוננת בבית-משפט.

10. מוצג **ת/1** הינם שיקים קרועים שנמשכו על-ידי המתלוננת.

11. מוצג **ת/2** הינו שיק של המתלוננת על-סך 1,000 ₪ לפקודת "ד"ר בן-שושן אבנר בע"מ", מיום 10.09.12. בשיק זה שילמה מ עבור הטיפול בחזה, שביצעה הנאשמת אצל ד"ר בן-שושן. השיק חזר והנאשמת התקשרה אליה והודיעה לה כי אם לא תשלם 15 אלף ₪, הוצאה לפועל: **"...יתלבשו על הבית שלך"** (עמ' 17 שו' 3), והיא, בשל פחדיה וחוסר הבנתה, שילמה לה על כל שיק שחזר (עמ' 18

שו' 24-27).

לשאלה, מדוע השיק (מוצג ת/2א) חזר, השיבה מ כדלהלן: "למה השיק חזר? בסוף מה היא עשתה? היא הכניסה לי שישה שיקים ביחד בחודש, לא הצלחתי לעמוד, שאני הייתי אומרת לה למה הכנסת חמישה שישה שיקים ביחד? היא אומרת לי את צריכה לחשוב לפני כן, לדאוג לכסף שיהיה בבנק, אני לא יכולתי לעמוד בזה, הרמתי ידיים. ש. שהשיק חזר, את נתת את האלף? ת. כל חודש הייתי משלמת לו, לרופא, כל חודש, עשרה חודשים שילמתי" (עמ' 17 שו' 13-18).

12. מוצגים ת/3א, ת/3ב ו-ת/3ג, הינם מסמכי בנק הדואר המעידים על העברת מזומן מהמתלוננת לנאשמת, סכום של 5,000 ₪ (כולל עמלה ומע"מ - 5,042.92 ₪) ביום 16.10.12; סכום של 3,000 ₪ (כולל עמלה ומע"מ - 3,030.14 ₪) ביום 07.08.12; וסכום של 4,000 ₪ (כולל עמלה ומע"מ - 4,036.67 ₪) ביום 09.10.12 (סך-הכל 12 אלף ₪, העברה לנאשמת באמצעות בנק הדואר).

13. מוצג ת/4 הינו העברת מזומן בסך 1,000 ₪ (כולל עמלה ומע"מ - 1,017.82 ₪) באמצעות בנק הדואר ביום 10.10.12, מהמתלוננת לגב' סיגל גולדשלגר בשל החזרת השיק של ד"ר בן-שושן (עמ' 20 למעלה).

14. מוצגים ת/5, ת/5א, ת/5ב ו-ת/5ג הינם משיכות של המתלוננת מחשבון הבנק שעל שמה ושם בעלה בבנק לאומי באשדוד, שהועברו במזומן לידי הנאשמת (עמ' 20-21). ת/5 הינו משיכה על-סך 15 אלף ₪ מיום 20.09.12. ת/5א על-סך 2,000 ₪ מיום 24.09.12, ת/5ב על-סך 8,000 ₪ מיום 30.09.12, ת/5ג על-סך 2,000 ₪ מיום 24.09.12 (סה"כ משיכות מזומן בשלהי חודש ספטמבר 2012 - 27 אלף ₪).

15. מוצגים ת/6א ו-ת/6ב מעידים על העברת כסף מחשבון הבנק של המתלוננת ובעלה בבנק לאומי אשדוד לטובת בנק מסד באר-שבע, על-שם בתה של הנאשמת, הגב' מיטל פרגמנט. המתלוננת סיפרה כי הנאשמת נתנה לה את פרטי הבנק של בתה והכספים הועברו בהתאם (עמ' 21 שו' 30 עד עמ' 22 שו' 15).

ת/6א הינו על-סך 7,600 ₪ מיום 30.09.12, ת/6ב הינו על-סך 12,500 ₪ מיום 20.09.12 (סה"כ העברות לחשבון הבת בבנק מסד באר-שבע - 20,100 ₪).

16. מוצגים ת/24ג-ד, ת/26 ו-ת/27 הינם דו"חות פירוט העברות מזומן ("מזומן בזמן") מהמתלוננת אל הנאשמת. סך כל ההעברות - 43,800 ₪.

17. מוצג ת/7 הינו מסמך שנרשם על-ידי הנאשמת - כך המתלוננת: "אני לא כותבת בעברית... אני קוראת עברית לא יודעת לכתוב" (עמ' 23 שו' 1-6).

"אני מ מ מאשרת לקחת מהויזה שלי וחמישה שיקים..." . המתלוננת סיפרה כי חתמה ליד אישור זה שנכתב על-ידי הנאשמת. הנאשמת כתבה את הדברים בנוכחותה ובהסכמתה. הנאשמת הוסיפה ורשמה את מספר תעודת הזהות של המתלוננת: ... , ומספר הפלאפון הנייד של המתלוננת (ראה גם ת/23, המסמך המקורי שנתפס בביתה של הנאשמת).

18. מוצג ת/8 הינו צילום תעודת הזהות של המתלוננת. לדברי האחרונה, הצילום נמסר לנאשמת על-מנת שזאת תוכל להסדיר הלוואה על חשבון כרטיס האשראי של חברת ויזה של המתלוננת.

19. מוצגים ת/9א, ת/9ב הינם דפי חברת האשראי ויזה של המתלוננת, המעידים על נטילת הלוואות ותשלומים לבנק טפחות באמצעות כרטיסי האשראי. מוצג ת/9א מעיד על תשלומים שמסתכמים לסכום של 54,305 ₪. מוצג ת/9ב מעיד על תשלומי הלוואות שמסתכמים לסכום של 20 אלף ₪ וכן תשלום משכנתא לבנק טפחות בסך 1,700 ₪ (ראה עמ' 24-25). סך-הכל מוצגים ת/9א ו-ת/9ב מסתכמים ל-76 אלף ₪.

הנאשמת נטלה הלוואות באמצעות כרטיס הויזה של המתלוננת והמתלוננת: "הלוואה מהויזה, היא הייתה לוקחת ואני הייתי משלמת לה. ש. היא הייתה לוקחת הלוואה על הויזה שלך? ת. כן. כי אני אמרתי לה, כי היא אמרה שהיא תעזור לי, אני בחיים לא הוצאתי מהויזה הלוואה, אני לא ידעתי שעושים את זה. ש. לאן הלכו הכספים האלה? ת. אצלה הכל" (עמ' 24 שו' 24-30).

20. מוצג ת/10 הינו דף של חברת ישראלכארט, המעיד על תשלום משכנתא של בנק טפחות בסך 279 ₪ לחודש (עמ' 26 שו' 14-19).

21. מוצג ת/11 מעיד על הלוואה שנטלה המתלוננת ממקום עבודתה בעיריית אשדוד בסך 15,661 ₪, כספים שהעבירה לידי הנאשמת (עמ' 27 שו' 1).

22. מוצג ת/12 מעיד על הלוואה שנטלה המתלוננת מבנק הפועלים, הלוואה המיועדת לעובדי עיריית אשדוד, הלוואה בסך 30 אלף ₪. המתלוננת: "גם בשבילה, בשבילה הכל, כל ההלוואות זה בשבילה, גם מהבנק של בעלי לקחתי בלי שבעלי ידע 60 אלף ₪, זה בשבילה, הכל בשבילה" (עמ' 27 שו' 29-30).

המתלוננת נשאלה נשאלה כיצד ממשכורת צנועה כמו שלה נטלה הלוואות רבות כל-כך, תגובתה: "אני מקבלת מהעירייה כי יצאתי לפנסיה מוקדמת, ואני עובדת דרך קבלן, והוספתי עוד עבודה, 5,000 ₪, אני לא מכניסה גרוש לבית, נדפק לי החשבון של בעלי, לא רק שלי, לבעלי ולי יש חשבון משותף וגם לי שהתחלתי לעבוד עשיתי חשבון לבד, קרוב ליד הבית, אז נדפק לי החשבון שלו ושלי גם. לקחו לי גם ויזות, לקחו לי גם אשראי, אין לי אשראי בבנק, אני לא מצליחה לשרוד, לקחו לי הכל, גידלתי שלושה ילדים, לא הגעתי למצב הזה בחיים" (עמ' 27 שו' 20-24).

23. מוצג **ת/13**, הלוואה בסך 18 אלף ₪ מיום 15.03.12, מחברת ויזה כאל (עמ' 28 שו' 2-3).
24. מוצג **ת/16**, הלוואה מבנק לאומי על-סך 18 אלף ₪ מיום 13.06.12 (עמ' 28 שו' 21-22).
25. מוצג **ת/17**, שתי הלוואות מבנק לאומי בסך כולל של 53 אלף ₪, מימים 07.07.11 ו-09.10.12 (עמ' 28 שו' 29-32).
- הסנגור המלומד חקר את המתלוננת בנושא הלוואה זו. המתלוננת שבה וצינה כי נטלה את ההלוואה ואת כל סכום הכסף העבירה לידי הנאשמת במזומן (עמ' 60 שו' 10-32).
26. מוצג **ת/18**, שתי הלוואות המסתכמות לסך 47 אלף ₪, מימים 19.10.11 ו-05.06.11, מבנק לאומי (עמ' 29 שו' 4-6).
27. מוצגים **ת/23 א** עד **ת/23 ז** נתפסו בביתה של הנאשמת, בין השאר צילום תעודת זהות של הגב' מ מ וכרטיס האשראי ויזה שלה.
28. המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי חוץ מההלוואות המצוינות לעיל, העבירה לידי הנאשמת כספים שהיו ברשותה, 104 אלף ₪ פיצויים שקיבלה משעזבה את עבודתה, ועוד 20 אלף ₪ קרן השתלמות, וגם כספים שקיבל בעלה בסך 140 אלף ₪: "**הכל אצלה הכל עבר אליה**" (עמ' 29 שו' 16).
29. נוכח העברות הכספים לנאשמת, לא היה באפשרותה, כך סיפרה המתלוננת בבית-משפט, לסייע לבנה, שביקש את עזרתה. המתלוננת, לדבריה, הגיעה לכלל התמוטטות נפשית. בשיחה עם בתה החלה לבכות וסיפרה לה שהיא רוצה למות ואז הבת התגייסה, נטלה כספי חסכונות של הילדים ומסרה לאמה (עמ' 29 שו' 18-31).
30. המתלוננת לא פנתה למשטרה. חוקרי המשטרה היו אלה שפנו אליה, וגם בשלב זה לא "התנדבה" למסור פרטים, ובלשונה: "**...אמרתי לה נשמה אני לא רוצה, אל תסבכי אותי, אני לא הולכת להלשין עליה, מה שקרה קרה, זה אני אשמה שאני המשכתי איתה וזה**" (עמ' 32 שו' 9-11).
- המתלוננת פחדה מהנאשמת: "**אולי היא תעשה כישופים... אולי יקרה לי משהו, אולי מחלות, לא יודעת מה, פחדתי על כולם. ש. והמשטרה לא יכולה להגן עליך? ת. איך יגנו עלי?**" (עמ' 33 שו' 15-22).
- הנאשמת התקשרה אל המתלוננת עוד לפני פניית המשטרה אליה באותם ימים, ואמרה לה: "**...אם המשטרה תתקשר אליך ותגיד לך משהו, אל תגידי לה כלום, שנתיים את בכלא וגם אני בכלא שנתיים**" (עמ' 35 שו' 12-13; שו' 19-23). הנאשמת אמרה לה לספר למשטרה כי הן קרובות משפחה.

31. סך כל הכספים ששולמו ע"י המתלוננת לנאשמת, על פי עדות המתלוננת ובמחובר למוצגים שהוגשו במשפט - ₪ 362,840 (ראו **ת/1**, עמ' 17 שו' 8-23 - ₪ 1,000; **ת/3א-ג** - ₪ 12,000; **ת/4**, עמ' 20 למעלה - ₪ 1,000; **ת/5** - **ת/5ג**, עמ' 20-21 - ₪ 27,000; **ת/6א-ב** - ₪ 20,100; **ת/9א-ב**, עמ' 24-25 - ₪ 76,000; **ת/10**, עמ' 26 שו' 14-19 - ₪ 279; **ת/11**, עמ' 27 שו' 1 - ₪ 15,661; **ת/12**, עמ' 27 שו' 29-30 - ₪ 30,000; **ת/13**, עמ' 28 שו' 2-3 - ₪ 18,000; **ת/16**, עמ' 28 שו' 21-22 - ₪ 18,000; **ת/17**, עמ' 28 שו' 29-32 - ₪ 53,000; **ת/18**, עמ' 29 שו' 6-4 - ₪ 47,000; **ת/24ג-ד**, **ת/26**, **ת/27** - ₪ 43,800).

עדות מתלוננת הגב' י א:

32. גב' י א (להלן: "גב' א" או "המתלוננת") פנתה אל הנאשמת לאחר שקראה את המודעה במקומון "השקמה" (**ת/21**) (להלן: "המודעה"), כדלהלן:

"מוציאה - כישופים קשים על-ידי שדים ומחזירה אהבות..."

גב' א סיפרה בבית-המשפט, כי באותה תקופה הייתה בדיכאון והרגישה כאבים בחזה, בגב וברגליים, עליהם סיפרה לנאשמת, וזו הודיעה לה: "...היא אמרה שיש לי שדים. יש לך שדים, ויש לך שלוש סתימות בעורקים של הלב, שלוש סתימות, אם את לא עושה טיפול את מתה תוך רגע. שלוש עורקים נסתמו לי, בגלל זה אני מרגישה כאבים. וגם קשה לי להגיד, היא אמרה שהילדים שלי ימותו, אחד מגידול בראש והבת ברחם, יוציאו לה את הרחם, היא תמות והוא ימות והנכדים שלך גם ימותו, שאלה אותי כמה יש לי, אמרתי לה חמש וקצת, אז היא אמרה לי שזאת תקבל דיכאון, תקבל מחלה קשה ותמות, וגם הנכדים ימותו, כולם ימותו" (עמ' 101 שו' 26-32). הנאשמת אמרה לה שאם לא תעשה טיפול כולם ימותו, והטיפול: "שהיא צריכה לקום בלילה, לדבר עם השדים, לעשות כל מיני פעולות, היא אומרת לי שזה לא קל, זה דורש עבודה, לקום בלילה, היא סתם לקחה איזו שקית, קשרה לי פה מתחת לבטן. ש. איזו שקית זאת הייתה? ת. כמו של זבל. וגם השכנים עושים לך כישופים, הם רוצים שאת תעזבי את הבית. ש. ואז מה צריך לעשות? ת. צריך לעשות טיפולים, שדים, לקום בלילה, לעשות טיפולים, כל מיני פעולות. ש. ומה את אמורה לתת לה בתמורה על כל הטיפולים האלה? ת. בשביל לפתוח את הסתימות מהלב אני צריכה לתת לה 45 אלף, בשביל לפתוח את הסתימות בלב 45 אלף, ואחר-כך 20 אלף ו-30 אלף, ולמונית, בשביל לנסוע אליה עוד 1,500 ₪..." (עמ' 102 שו' 4-14).

גב' א ציינה בבית-משפט דברים שחזרה ואמרה לה הנאשמת, כמו: "על הבריאות לא מתקמצנים, את רוצה להיות בריאה? הילדים שלך, הנכדים שלך, אז את צריכה לשלם, היא אמרה לי אני עובדת קשה, כמה בלילה, מדברת עם השדים. זה לא קל, השכנים גם עושים לך כישופים, הם רוצים שתעזבי גם את הבית" (עמ' 105 שו' 28-30). ומיד אחר-כך: "קמה בלילה לדבר עם השדים" ואלבא דמתלוננת: "...היא סתם לקחה איזו שקית של זבל, קשרה לי בבטן" (עמ' 106 שו' 2-3).

גב' א האמינה בנאשמת. האחרונה אמרה לה שהיא קמה בלילה ומדברת עם השדים: "...ככה היא אומרת וזו לא עבודה קלה לקום בלילה" (עמ' 113 שו' 14). המתלוננת האמינה לדברים: "ש. פשוט היית במצב כל-כך לא טוב שהאמנת בכל דבר? ת. כן. שלושה עורקים בלב יסתמו, הילדים ימותו מסרטן והנכדים ימותו מסרטן, פחדתי" (עמ' 113 שו' 17-19).

33. גב' א תיארה אופן העברת הכספים לידי הנאשמת, השתיים הלכו לבנק הדואר יחדיו, גב' א הוציאה מזומן ומסרה לידיה של הנאשמת (עמ' 103 שו' 7).

34. מוצגים **ת/34** ו-**ת/35** הינם מסמכים של דואר ישראל, המעידים על העברת מזומן מגב' א לנאשמת, סכום של 5,000 ₪ (5,040.17 ₪ כולל עמלה ומס ערך מוסף), מיום 09.04.12 (**ת/35**), וסכום של 6,500 ₪ (6,553 ₪ כולל עמלה ומס ערך מוסף), מיום 24.04.12 (**ת/34**).

לדברי גב' א, הפעולות בוצעו לבקשת הנאשמת, שמסרה לה מספר חשבון בבנק הדואר אליו יש להעביר את הכסף. ומשהוציאה את הכסף בסניף בבת-ים, השתיים היו יחדיו בסניף הדואר, כמו גם בבנק הפועלים (סניף הדואר בבת-ים, בנק הפועלים בבלפור, עמ' 104).

לדברי גב' א, הנאשמת לקחה את כל האסמכתאות של הפעולות הבנקאיות, ורק במקרה היא שכחה אצלה את המוצגים **ת/34** ו-**ת/35** (עמ' 107 שו' 24; עמ' 117 שו' 3-8).

35. מוצג **ת/25** מעיד על העברות כספים של המתלוננת, הגב' א, מסוכנות הדואר בבלפור בת-ים לנאשמת באמצעות סוכנות הדואר מיתר. מדובר בהעברות כספים החל מיום 01.03.12 עד 01.05.12 (כולל אלה המתועדות במוצגים **ת/34** ו-**ת/35**), סך-הכל 34,500 ₪.

המתלוננת ציינה בעניין זה: "הייתי אומרת לה את מבקשת הרבה כסף, היא אומרת כסף הולך וכסף בא, על הבריאות לא מתקמצנים. הבריאות זה הכי חשוב" (עמ' 105 שו' 12-13).

36. בחקירתה הנגדית נדרשה גב' א על-ידי הסנגור המלומד להעברות כספים בסך 20-30 אלף ₪ לידי הנאשמת, ולהיעדר אסמכתאות להעברות אלה, והשיבה כי הנאשמת לקחה ממנה את האסמכתאות (עמ' 116 שו' 26 עד עמ' 117 שו' 11). המתלוננת נשאלה על-ידי הסנגור המלומד מדוע לא אמרה לבת שלה על העברת כספים לידי הנאשמת, והשיבה כי ידעה שבתה תתרגז ולא תסכים (עמ' 119 ש' 28).

37. בסיום חקירתה הראשית ציינה הגב' א, כי לאורך כל התקופה בסך-הכל העבירה לידי הנאשמת בסך

הכל 120 אלף ₪, וזאת משום שזה סכום הכסף שהיה לה בבנק והיום איננו עוד (עמ' 109 למעלה).

38. א א הינו בנה של הגב' י א. לדבריו, הוא היה אחראי על טיפול בעניינים הכספיים של הוריו. אביו היה מרותק למיטתו ומטופל על-ידי מטפל הודי. פעם בשבוע היה מוסר לאמו כסף מזומן מהכספים שקיבל אביו כפנסיונר של צה"ל. האם, גב' א: **"אף פעם לא הייתה מוציאה כסף לבד, כי היא לא ידעה, תמיד הייתי אומר לה תבואי איתי. מה שקרה, הבאתי לאמא שלי כסף, ואז פתאום היא אומרת לי לא מספיק, תן לי עוד. שאלתי אותה איך זה יכול להיות, לפני שבועיים הבאתי לה, היא אומרת לי בוא לבנק, אני רוצה שתביא לי כסף מהכסף שלי"** (עמ' 81 שו' 10-15). בבדיקה שערך גילה שאמו נטלה הלוואות בסכומים של 20 אלף, 10 אלף, 5,000 ו-3,000, ומששאל אותה השיבה כי מדובר בטיפול שניניים, והדברים נראו לו לא הגיוניים הואיל ואמו אינה עושה דברים לבד. רק לאחר שלא הרפה ולחץ עליה, סיפרה לו כי הכירה דרך מקומון בבת-ים פותחת בקלפים, מרפאת מחלות וכדומה (עמ' 81 שו' 21-25). לדבריו, הוצאו בסך-הכל 100 אלף ₪ מהחשבון (עמ' 82 שו' 20).

39. הגב' י ב-ז הינה בתה של גב' א. לדבריה, אמה לא ידעה למשוך כסף מהבנק. משגילו כי אמם הוציאה סכומים גדולים של כסף מהבנק, שאלו אותה והיא אמרה שאסור לה לגלות להם: **"היא אמרה לי שאם אני אגלה הילדים שלי ימותו והנכדים שלי ימותו גם. שאלתי אותה מי אמרה לך את זה, היא אמרה שהיא לא רוצה להגיד..."** (עמ' 89 שו' 5-7).

לשאלת הסנגור המלומד, מאיפה הבת יודעת שכל ההלוואות שנטלה אמה מהבנק היו עבור הנאשמת, השיבה העדה: **"בחיים אמא שלי לא הייתה מושכת סכומים כאלה, בחיים, 100 שקל, 200 שקל"** (עמ' 91 שו' 7).

40. מר ש ב-ז הינו בעלה של בתה של המתלוננת, י ב-ז. לדבריו, התקשר אל הנאשמת וזו אמרה לו שכלל אינה מכירה את המתלוננת (עמ' 92 למעלה), ומיד אחר-כך התקשר אל בתה של הנאשמת, שמיאנה לדרישתו להשיב את כספה של המתלוננת (עמ' 92 שו' 19-23).

41. סך כל הכספים ששולמו ע"י המתלוננת לנאשמת, על פי עדות המתלוננת ובמחבר למוציגים שהוגשו במשפט - 34,500 ₪ (ראו ת/25).

עדות מתלוננת הגב' י א:

42. הגב' י א (להלן: **"גב' א"** או **"המתלוננת"**) הינה מורה בבית-ספר תיכון בראשון-לציון למקצועות ספרות ולשון. הגב' א סיפרה בבית המשפט על הפרידה הקשה מבעלה שחוותה לאחר 30 שנות נישואין, פרידה שגרמה לה להיקלע למצב נפשי מאוד קשה.

המתלוננת העידה על היום בו הבחינה במודעה בעיתון "השקמה" (מוצג ת/21).

בעקבות זאת, פגשה את הנאשמת, וזו אמרה לה שהיא תעשה הכל כדי שבעלה יחזור אליה (עמ' 121 שו' 15).

המתלוננת סיפרה לפי תומה לנאשמת על החבר של בתה, שהתחשמל בעבודה, וזו אמרה לה כי אותו חבר: **"...ימות והבת שלך תגיע לבית משוגעים וכל המשפחה תתפרק, לא תהיה לך בת, היא תשתגע..."** (עמ' 121 שו' 21-22). לדבריה, הנאשמת ביקשה סכומי כסף ותמורתם היא תבטל את הכישוף: **"...כי אחות של בעלך שמה לך בחצר משהו והמשהו הזה גורם לך שכל המשפחה תקבל עונשים..."** (עמ' 121 שו' 28-29).

אירוע זה, בו דיברה הנאשמת על כישוף שהוטל עליה על-ידי אחות של בעלה, גרם למתלוננת לנתק הקשר עם הנאשמת מפני שהדברים האלה נשמעו לה הזויים (עמ' 122 שו' 9-10).

הנאשמת סיפרה למתלוננת כי אחותו של בעלה עשתה עליה כישוף וקברה את הכישוף בחצר שלה, ובכוונתה של הנאשמת להגיע לביתה: **"...והיא תבוא לטהר את הבית, לעשות טהרה, לטהר את השדים, לחשה משהו בערבית, כל הזמן דיברה איתם עם השדים, היא אמרה שהיא קונה את החומר משייח ערבי, החומר מאוד יקר, ואחרי כל טיפול כזה היא חולה שבוע ימים ולא מרגישה טוב, זה מה שהיא עשתה אצלי בבית, כל מיני ברכות, כל מיני" (עמ' 125 שו' 29 עד עמ' 126 שו' 2) (עמ' 125 שו' 32, נרשם "עברית", צריך להיות "ערבית"). כמו כן, הנאשמת ביקשה מהמתלוננת להסיע אותה לבית-הקברות: **"שאני אכין לה עוף, חלקים של עוף ושאני לא אבוא איתה"** ואכן הנאשמת נכנסה יחד עם דורית לבית-הקברות והמתלוננת נתבקשה להמתין ברכבה מחוץ לבית-הקברות עד שהן חזרו (עמ' 126 שו' 3-11).**

על-פי עדות המתלוננת בבית-המשפט, הנאשמת דרשה את כספה בצעקות, איומים ובעצבים ואפילו משהייתה לאחר ניתוח והתפרים הכבידו על תנועותיה. בשל הלחצים שהפעילה עליה הנאשמת, נפגשה עמה ומסרה לה כסף, לדרישתה (עמ' 126 שו' 24-30).

במהלך חקירתה הנגדית לשאלות הסנגור המלומד, הרחיבה בעניין הלחץ שהופעל עליה למסור כסף. הנאשמת התקשרה למתלוננת, שבשעה זו הייתה בחדר המורים, ודרשה כסף ועכשיו: **"...תצאי עכשיו לבנק תיקחי הלוואה. אמרתי לה שאני עובדת, אני בחדר המורים, והיא אמרה שאחרת יקרה משהו, השדים העירו אותי בלילה ואמרו לי שאם את לא תתני עד מחר את ה-10 אלף ₪, את תמותי בניתוח"** (עמ' 138 שו' 14-17).

הנאשמת הבטיחה גם להסדיר עבודה לאחיה, שהיה במצב לא טוב, וזאת באמצעות: **"השדים, הם יגרמו לו לעבוד, הכל עם שדים"** (עמ' 126 שו' 32).

משהמתלוננת סירבה להמשיך ולהעביר לנאשמת כסף, איימה זו עליה במיני איומים, כמו:

"...המשפחה שלך תתפרק, כלתך לא תלד, הם יתגרשו, הבת שלך תהיה בבית משוגעים" (עמ' 127 שו' 25-26).

המתלוננת שילמה לנאשמת כ-60 אלף ₪ לאורך שנתיים, השתיים נפגשו מספר פעמים במטרה: **"להוציא את הכישוף"** (עמ' 122 שו' 17).

הסנגור המלומד הקשה על המתלוננת בנושא סכומי כסף שהעבירה זו, לדבריה, לנאשמת. המתלוננת ציינה כי רק לבת של הנאשמת העבירה 20 אלף ₪ (עמ' 139 שו' 30). בסך-הכל העבירה בין 50 ל-60 אלף ₪ בשיקים, ובאמצעות כרטיס ישראלכארט (עמ' 141 שו' 2-10).

43. מוצגים **ת/36א**, **ת/36ב** ו-**ת/36ג** הינם שיקים שמסרה הגב' א לנאשמת עבור טיפולה בעניינה. השיקים נמשכו לטובת בתה של הנאשמת "מיטל פרגמנט" והסכומים נקבעו על-ידי הנאשמת. סך 10 אלף ₪ ביום 31.08.11 (**ת/36א**), סך 4,000 ₪ ביום 28.09.11 (**ת/36ב**), וסך 5,000 ₪ (**ת/36ג**) ביום 02.11.11 (סך-הכל במוצגים הנ"ל 19 אלף ₪).

44. מוצג **ת/37** הינו דף חשבון של בנק הבינלאומי, סניף ראשון-לציון, חשבון המתלוננת. מוצג **ת/37** מעיד על משיכת השיקים.

45. מוצג **ת/37א** הינו דף חשבון של בנק הבינלאומי, סניף ראשון-לציון, חשבון המתלוננת, המעיד על העברה בסכום של 2,642 ₪ לחשבון של בתה של הנאשמת בבאר-שבע (עמ' 124 למעלה).

46. מוצג **ת/29א** מעיד על העברות כספיות באמצעות כרטיס האשראי ישראלכארט. גב' א שילמה בכרטיס האשראי של ישראלכארט שברשותה חשבונות של הנאשמת בבנק טפחות באר-שבע, חברת חשמל, מירס, סלקום, נעלי רינה בבאר-שבע (עמ' 124 שו' 21-22).

המתלוננת ציינה כי הסימונים "**V**" או "*****" במוצג **ת/29א** סומנו על-ידיה, להצביע על תשלומים ששילמה עבור הנאשמת.

(להערות פרקליטה המלומד של הנאשמת בבית-משפט, ציינה גב' א: "**מירס ונעלי רינה, מה לי ולמירס? חברת חשמל בבאר-שבע? מה לי ולזה?**", עמ' 125 שו' 16) (סך-הכל 33,276 ₪).

47. מוצג **ת/27** מעיד על העברת מזומן ("מזומן בזמן") מיום 10.08.2011 מהמתלוננת לנאשמת, בסך של 5,500 ₪.

48. המתלוננת סיפרה על-סך 6,000 ₪ שמסרה לנאשמת, כשסיפרה לה כי בכוונתה לדבר עם בעלה בחולון: "**היא אמרה שהיא תחבוש פאה נוכרית והוא לא יזהה אותה**" (עמ' 125 שו' 24-27).

49. מוצג **ת/23n** (מתוך מעטפה **ת/23**) מעיד על אישור שמסרה גב' י א בכתב ידה על מסירת 10 אלף ₪ לנאשמת. המתלוננת מסרה במסמך זה לנאשמת את פרטי כרטיס האשראי אמריקן אקספרס ומספר תעודת הזהות, על-מנת שהנאשמת תוכל להוציא סכום 10 אלף ₪ מחשבונה (עמ' 128 שו' 13-25).

50. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת לסנגור המלומד, כי באותה תקופה נהגה גם להיוועץ ברבנים נוכח אמונתה בכוחות נסתרים, אבל להבדיל מהנאשמת, הם לא גזלו ממנה כספים ולא דיברו איתה על שדים, רק בירכו אותה והיא הלכה לדרכה (עמ' 132 שו' 3).

51. סך כל הכספים ששולמו ע"י המתלוננת לנאשמת, על פי עדות המתלוננת ובמחובר למוצגים שהוגשו במשפט - 76,418 ₪ (ראו **ת/29א**, עמ' 124 שו' 19 - עמ' 125 שו' 24 - 33,276 ₪; **ת/36א-ג** - 19,000 ₪; **ת/27** - 5,500 ₪; **ת/37א** - 2,642 ₪; **ת/23n**, עמ' 128 שו' 13-25 - 10,000 ₪; עמ' 125 שו' 24-27 - 6,000 ₪).

גרסת הנאשמת

52. הנאשמת סיפרה בבית-משפט על נסיבות היכרותה את המתלוננות.

לדבריה, נפגשה עם הגב' א 60 פעם, וכל שעשתה בפגישות היה להרגיע אותה בדרך החזקת יד וייעוץ, בודאי לא באמצעות איומים (עמ' 142 שו' 21-25).

גב' א - כך הנאשמת - שיקרה בבית-המשפט אחרי שבעבר התקשרה אליה ובכתה בטלפון. הנאשמת: **"...אני לא מתעסקת לא עם כשפים, לא עם לכלוך, לא עם דברים לא במקום, אני עוזרת במה שאני יכולה לעזור"** (עמ' 143 שו' 5-6).

הנאשמת ציינה כי מי א קיבלה בסך-הכל 40-30 אלף ₪, מגב' י א 30-20 אלף ₪, ומגב' מ מ בסביבות 50 או 60 אלף ₪ (עמ' 144 למעלה).

הנאשמת הדגישה כי לא הפעילה כל לחץ על מי מהמתלוננות.

הנאשמת סיפרה כי עם הגב' א נפגשה פעמים רבות במקומות שונים, ומשזו ביקשה ממנה להרוג את בעלה באמצעות כישוף, השיבה לה שהיא לא מתעסקת בכשפים (עמ' 145 שו' 25).

הנאשמת נתבקשה על-ידי גב' מ מ לסייע לזוגיות של בנה. זו התלוננה גם על כאבים בחזה, ולאחר שהנאשמת נגעה בידה, חשה המתלוננת טוב יותר. הנאשמת הכחישה כי אמרה לה דברים בעניין הילדים והנכדים שלה. המתלוננת, מ מ, הייתה בטיפול 4 או 5 שנים, מסרה שיקים ללא כיסוי ומשהשיקים לא נפרעו, העבירה לה כסף באמצעים אחרים.

היא מעולם לא קשרה ניילון, ולהבנתה השוטרת תפרה לה תיק יפה מאוד (עמ' 147 שו' 9). טיפולה הסתכם

בהרבה שיחות והחזקת היד (עמ' 148 שו' 11). הנאשמת הכחישה מעשי כישוף או כי סיפרה למתלוננות על טיפולים בלילה ושיחות עם שדים. גם הסיפור על השקית שנקשרה מעולם לא בא לעולם, זה הכל המצאות של השוטרת (עמ' 152 למעלה).

הערכת עדויות המתלוננות

גב' מ מ:

53. גב' מ מ הינה אישה שנקלעה לרשתה של הנאשמת שלא במתכוון. מדובר באישה החיה בחיק משפחה, לה היא משמשת עוגן, משפחה המהווה את לוז חייה ועיסוקיה.

54. גב' מ מ לא ביקשה בבית המשפט לבוא חשבון עם הנאשמת. גב' מ מ לא פנתה למשטרה. אדרבא, גם משהמשטרה הגיעה לביתה, מיאנה לשתף עמה פעולה, וזאת משום מוראה של הנאשמת, וחששה מכישופים וממיני מחלות, שזו, הנאשמת, עלולה להביא עליה.

55. ניתן היה להתרשם מעדותה בבית-משפט כי מדובר בעדה המעידה עדות אמת לאמיתה. המתלוננת לא ביקשה להפריז או להחמיר עניינה של הנאשמת בבית-המשפט. ניכר היה במתלוננת, שכל שמבקשת היא, לסיים עדותה ולרדת מדוכן העדים ולשוב לחיק משפחתה.

56. עדותה של עדה זו נתמכת במוצגים רבים שפורטו לעיל, מוצגים המעידים שחור על-גבי לבן על העברות כספים של המתלוננת, כמתואר על-ידה בבית-משפט, לידי הנאשמת.

להדגיש בעניין זה, כי פרקליטה המלומד של הנאשמת, שעשה כל אשר לאל ידו על-מנת לקעקע עדויות המתלוננות בבית-משפט, בחר שלא להעמיק חקר לגבי כל מוצג ומוצג. הסנגור בלמדנותו נמנע במהלך החקירה הנגדית מלחקור המתלוננת, הגב' מ מ, בעניין כל מוצג ומוצג - למשמעות המשפטית של הימנעות זו (להבדיל, הסנגור חקר בעניין מוצג **ת/17**), כך שבסופו של יום ניתן לקבוע כי המוצגים משקפים נכונה עדות המתלוננת בבית-משפט.

57. הנאשמת בעדותה בבית-משפט נמנעה, ככלל, מלהתייחס לכל מוצג ומוצג המעיד על העברת כספים של המתלוננת, עברה או לרשותה.

עובדה זו, לעצמה, יש בה כדי להקנות נופך נוסף ותוקף לעדות המתלוננת בבית-המשפט.

58. מעל הצריך, ראוי לציין כי המוצגים שצינו לעיל, יש בהם כדי לחזק ולמסד עדות המתלוננת כעדות נכונה.

גב' י א:

59. גב' י א סובלת מבעיות נפשיות והינה מטופלת בצורה קבועה ומסודרת על-ידי רופא פסיכיאטר. קודם עדותה עתרה ב"כ המאשימה הנכבדת, על-פי המלצת רופא פסיכיאטר, לשמוע עדותה שלא בהליך הרגיל, אלא בלשכת השופט, כשהצדדים אינם לבושים מדי משפט, או לחילופין לקיים הדיון באולם בית-המשפט, ברם שלא במעמד הנאשמת.

אשר כך, שוחחתי עם הגב' י א שנתייצבה בבית המשפט במועד אליו זומנה, והגעתי לכלל מסקנה שבכוחה של זו למסור עדות בבית-המשפט כמו כל עדה אחרת, באולם בית המשפט ובמעמד הנאשמת.

60. גב' י א העידה בבית-משפט בצורה רצופה ועקיבה, ותיארה דרך העברת כספים לנאשמת באירועים השונים, שהועלו על-ידי הפרקליטים המלומדים.

גב' י א ניצבה על דוכן העדים במהלך החקירה הראשית, ולאחר זמן, השיבה בצורה ישירה וספונטנית לכל השאלות שנשאלה על-ידי פרקליטה המלומד של הנאשמת. הגב' א הותירה רושם חיובי ביותר בבית-המשפט. מדובר באישה שאינה עוד צעירה הקוראת נכוחה את התמונה המתרחשת סביבה. הגב' א סיפרה בבית-משפט על איומים ששמעה מהנאשמת ועל הכספים שהעבירה לה על-מנת להגן על עצמה ובני משפחתה.

אוכל לקבוע בצורה ברורה כי מדובר בעדות העומדת על שתי רגליה, עדות של עדה שבחרה להעיד בבית-המשפט עדות נכונה.

61. עדותה של עדה זו נתמכת במוצגי התביעה **ת/25, ת/34, ת/35**, שפורטו לעיל, מוצגים המעידים בצורה שאין ממנה על העברות כספים של המתלוננת, כמתואר על-ידה בבית-משפט, לרשות הנאשמת.

להדגיש בעניין זה, כי פרקליטה המלומד של הנאשמת בחר, בדרך-כלל, שלא להעמיק חקר לגבי המוצגים הנ"ל. בסופו של יום ניתן לקבוע כי המוצגים משקפים נכונה עדות המתלוננת בבית-משפט.

62. בדומה למוצגים שהוגשו בעניינה של גב' מ מ, גם כאן נמנעה הנאשמת בעדותה בבית-משפט, מלהתייחס למוצגים שצוינו לעיל, המעידים על העברת כספים של המתלוננת.

עובדה זו, לעצמה, יש בה כדי להקנות נופך נוסף ותוקף לעדות המתלוננת, הגב' י א.

63. מעל הצריך, ראוי לציין, כי המוצגים שצוינו לעיל, יש בהם כדי לחזק ולמסד עדות המתלוננת כעדות נכונה.

64. ילידה של גב' א, מר א א וגב' י ב-ז, העידו בבית-המשפט כי אמם לא לא הייתה מסוגלת, כל עיקר, להוציא את אותם כספים שלא בסיוע גורם מתערב זר.

עדוּתם של שני עדים אלה מתיישבת עם עדות אמם, הגב' א (לציון, השניים לא נחקרו בנקודה זו בחקירה נגדית בבית-המשפט).

גב' י א:

65. גב' י א הינה פנסיונרית של משרד החינוך, הממשיכה לעסוק בהוראת ספרות ולשון בבית-ספר תיכון בראשון-לציון בכשליש משרה.

מטבע העניינים, ניתן להסכים כי מדובר באישה משכילה ורהוטה בלשונה, שפעלה בענייננו כמו פתיה בדרך שאינה מתאימה לדרכה.

גב' א לא ביקשה במהלך עדותה להסוות השתרכותה ודבקותה לאורך ימים ארוכים בנאשמת.

גב' א העידה בבית-המשפט וניכר היה שמבקשת היא להעיד את האמת כולה, גם שהעובדות לא העידו בעדה, אלא היה בהן כדי לפגוע בדמותה, בודאי בדמות של מורה בבית-ספר תיכון בישראל של המאה ה-21.

גב' א העידה בחקירה ראשית והשיבה בפרוטרוט לשאלות הסנגור המלומד בחקירה נגדית. אוכל לקבוע כי מדובר בעדות של עדה שהעידה נכונה את קורותיה עם הנאשמת ככל שנדרשה על-ידי הפרקליטים שניצבו מולה.

66. עדותה של הגב' א נתמכת במוצגי התביעה **ת/36א, ת/36ב, ת/36ג, ת/37, ת/29, ת/29א, ת/23n** שפורטו לעיל, מוצגים המעידים בצורה שאין ממנה על דרך העברות כספים של המתלוננת, כמתואר על-ידה בבית-משפט, לרשות הנאשמת.

להדגיש בעניין זה, כי פרקליטה המלומד של הנאשמת נמנע, בדרך-כלל, מלשאול ולדוק עם המתלוננת במרבית המוצגים הנ"ל. בסופו של יום ניתן לקבוע כי המוצגים משקפים נכונה עדות המתלוננת בבית-משפט.

67. בדומה למוצגים שהוגשו בעניין של המתלוננת, גב' מ מ וגב' י א, גם כאן נמנעה הנאשמת, בדרך-כלל, בעדותה בבית-משפט, מלהתייחס למוצגים שצוינו לעיל, המעידים על העברת כספים של המתלוננת.

עובדה זו, לעצמה, יש בה כדי להקנות נופך נוסף ותוקף לעדות המתלוננת, גב' א.

68. מעל הצריך, ראוי לציון, כי המוצגים שצוינו לעיל, יש בהם כדי לחזק ולמסד עדות המתלוננת כעדות

נכונה.

הערכת עדות הנאשמת

69. הנאשמת הינה אישה אינטליגנטית, שלדבריה עבדה שנים רבות בשב"ס ובמקומות אחרים, ובשנים האחרונות עוסקת היא ביעוץ רוחני ובעזרה לאנשים.

כמתואר לעיל, הנאשמת ציינה כי אמנם קיבלה סכומי כסף נאים מהמתלוננות, אבל אלה שילמו לה כספים כדין בגין טיפולה ועבודתה.

לגישתה, המתלוננות ביקשו סיוע, עזרה והרגעה, והיא עשתה כמיטב יכולתה, ולדידה אף בהצלחה לא מעטה, מששיפרה את מצבן של כל אחת מהמתלוננות.

70. שמעתי וראיתי את הנאשמת בבית-משפט, והנני לקבוע כי לא ניתן לסמוך ולהישען על עדותה בבית-משפט.

להלן עיקרי נימוקיי:

א. בהודעתה הראשונה במשטרה ביום 18.10.12 (ת/19) ציינה הנאשמת כי אין לה כוחות על-טבעיים ואף-פעם לא התעסקה בכישופים והוצאת דיבוקים, ובכלל היא אינה מקבלת כספים מאנשים שאינם קרובי משפחתה (ת/19 שו' 17-23).

ב. הנאשמת ציינה כי אינה מכירה את גב' י.א. יתר על כן, אינה מכירה אף-אחד מבת-ים (שם, שו' 26-29), וממילא לא נתנה לגב' זו כל טיפול.

ג. הנאשמת ציינה, כי הינה מכירה את הגב' מ.מ, אבל כל הכספים שזו העבירה לה הסתכמו בגרושים. כסף מזומן לא קיבלה ממנה (ת/19 שו' 50-53).

ד. משהציגה לה חוקרת המשטרה קבלות של בנק הדואר המעידות על העברת סך 7,000 ₪ וסך 3,000 ₪ במזומן, ציינה הנאשמת: "נתתי לה הלוואה על-סך 10 אלף ₪ והיא החזירה לי. מה את מאשימה אותי שלקחתי לה כסף? את מחפשת להפיל עלי דברים. ש. שאלתי אותך ואמרת שלא קיבלת ממנה אף-פעם כסף מזומן. ת. לא זכרתי" (שם, שו' 58-63).

ה. הנאשמת הכחישה כי קיבלה שיקים מהגב' מ מ.

ו. הנאשמת נשאלה הכיצד קבלת 10 אלף ₪, אותן היא מאשרת, הינם לדידה בבחינת "גרושים", השיבה: **"סליחה, זה היא לוותה לי, ואחר-כך אני לוותי לה, אנחנו מסתדרות"** (שם, שו' 68).

ז. הנאשמת ציינה כי אינה מכירה אישה בשם י א, והיא לא קיבלה ממנה כלל כספים (שם, שו' 245-247).

ח. גם משהוצג לה מוצג **ת/23** בכתב ידה שנתפס בביתה, התכחשה המתלוננת לעובדה כי מדובר בכתב ידה והמוצג נוגע איכשהו לעניינה (שם, שו' 75-71).

ט. משהוצגו לנאשמת מסמכים של דואר ישראל, המעידים על העברת 34 אלף ₪ מי א, השיבה כי יכול והמסמכים זויפו, היא עצמה לא קיבלה המסמכים הנ"ל (להזכיר, המסמכים נתפסו בביתה של הנאשמת) (ראה שו' 89-93).

י. לגבי סכומים שהועברו לה על-ידי המתלוננת גב' י א, ומתועדים במוצגים כמפורט לעיל, הגיבה הנאשמת כי אינה יודעת מי זאת י א ואולי השתמשו בשמה. וכן: **"גנבו לי תעודת זהות ואני לא יודעת איפה היא בגלל זה נתתי לך דרכון"** (שם, שו' 94-119).

הנאשמת ציינה כי לא קיבלה מגב' א כסף (שם, שו' 167).

יא. הנאשמת הכחישה כי פרסמה במקומון "השקמה" (מוצג **ת/21**) (שם, שו' 177).

יב. מספר הטלפון המופיע במודעה אינו שייך לה, ברם משהוצג לה כי מספר זה נמסר על-ידה למשטרה בשנת 2011, משהגישה תלונה במשטרה, השיבה: **"אני לא נתתי אותו, אני רוצה עכשיו לקבל עורך-דין"** (שם, שו' 183-191).

יג. הנאשמת הכחישה כי נתנה טיפול כלשהו למתלוננת מ מ (שם, שו' 264).

בהודעה המאוחרת מיום 27.11.12 (**ת/20**), מסרה הנאשמת דברים שונים בתכלית:

יד. הנאשמת אישרה את היכרותה עם המתלוננת גב' י א, לדבריה מדובר באישה שאינה חולה בנפשה.

- טו. הנאשמת ציינה כי קיבלה מגב' א בערך 30 אלף ₪ (ת/20 גיליון 3 באמצע).
- טז. הנאשמת אישרה היכרותה עם המתלוננת גב' י א: "אני הצלתי אותה ממוות בנגיעה ביד, אמרתי לה שמשו לא בסדר אצלה בגוף..." (ת/20 גיליון 4).
- יז. הנאשמת ציינה כי בחורה בשם דורית נמצאת איתה כל הזמן בכל שיחה ושיחה וניתן לשאול אותה שאלות בנושאים האלה. דורית השתתפה בכל השיחות עם כל אחת מהמתלוננות (ת/20 גיליון 4 שו' 8-10 מלמעלה). דורית הולכת עמה לכל הפגישות, כך הנאשמת, וזאת למנוע דברים: "שאנשים לא יגידו מה שהם רוצים" (ת/20 גיליון 4).
- כ. כמצוין לעיל, דורית הנ"ל לא זומנה לבית המשפט כעדה, וממילא לא העידה מטעמה של הנאשמת, למשמעות המשפטית של נתון זה.
- יח. הנאשמת ציינה כי עבור כל טיפול היא נוהגת לקחת תשלום של 30-40 אלף ₪ (ת/20 גיליון 5 שו' 3). כמו כן, המתלוננת י א והמתלוננת מ מ שילמו גם בדואר ובבנק, שכן: "אני לא לוקחת אגורה ביד..." (ת/20 גיליון 6 שו' 3).
- יט. הנאשמת אישרה כי השתמשה בכרטיסי האשראי של י א ומ מ (שם, גיליון 6 שו' 8).
- כ. משחוקרת המשטרה הציגה לה הפקדות כסף והעברות כסף לחשבון של בתה מיטל בבנק הבינלאומי, בסמיכות להוצאת כספים מחשבונה של מ מ, בחרה הנאשמת בזכות השתיקה (ראה למשל ת/20 גיליון 7).
- שתיקתה של המתלוננת מעידה נגדה. לשתיקה זו של המתלוננת בנושא המוצגים שהוצגו בפניה ונתבקשו הסבריה - משמעות משפטית ברורה, שעומדת בעוכריה.
- כא. בשלב מסוים ביקשה הנאשמת לומר כי מקורם של הכספים בעזרה של בני-המשפחה, אך היא אינה זוכרת מי מבני משפחתה העביר לה כספים (ת/20 גיליון 8).
- המשמעות המשפטית ברורה ובהירה להפליא, אין בדבריה של הנאשמת כבר בחקירתה במשטרה ולא כלום.
- כב. משהוצגו לנאשמת דפי כרטיסי האשראי של המתלוננת י א, המעידים על העברת כספים לבנק

טפחות, לחברת החשמל, לחשבון סלקום, לחשבון מירס, ציינה הנאשמת כי מדובר בתשלומים ששילמה המתלוננת עבור טיפולים שעשתה לה (ת/20 גיליון 9).

כג. תשלומים שהועברו לנאשמת על-ידי המתלוננת י א, תשלומים שנסתכמו ל-34,500 ₪ תוך 4 חודשים, הינם תשלומים עבור ייעוץ רוחני (שם, גיליון 9 למטה).

כד. גם לאחר הודעתה המאוחרת במשטרה מיום 27.11.12 (ת/20) ולאחר שמיעת המתלוננות בבית-משפט, דבקה הנאשמת בעמדתה כי הכספים שהועברו לה על-ידי המתלוננת מ מ בסך 7,000 ₪ ו-3,000 ₪ הועברו לה כהחזרת הלוואה.

הנאשמת הוכרזה כמוגבלת בבנק, חשבונות פעילים לא היו לה, והנה, לגישה, מצאה היא להלוות כסף למי? ללקוחה?! (עמ' 156 שו' 25-27).

לאמור, לא מדובר דווקא בנאשמת שנתפסה באמירת אי אמת בבית-המשפט. עניין לנו בנאשמת המוכנה לומר כל דבר, מופרך ככל שיהיה, על-מנת להסביר זרימת הכספים שנותבו לרשותה (ליתר דיוק, לכיסה) על-ידי המתלוננות, ותועדו במסמכים רשמיים.

כה. בתחילת עדותה ציינה הנאשמת כי אינה עוסקת בכספים ובמיני מעשי ניסים ומדובר על ייעוץ נקי מכל מעשי כספים. בהמשך אישרה כי היא נהגה לפתוח בקפה וכן במהלך עבודתה עם המתלוננות הדליקה נרות (עמ' 159 שו' 14-19). בנוסף, איששה הנאשמת עדותה של המתלוננת י א, לפיה היא ביצעה טיהור הגינה בביתה, וזאת: **"לא, אני עושה טיהור, כולם עושים טיהור, אני לא עשיתי שום כספים, זה בא מהקדושה, לא אמרתי לה שום דבר, לא דיברתי על כישופים"** (עמ' 159 שו' 25-26).

כו. בהודעתה השנייה במשטרה נמנעה הנאשמת מלמסור מי מבני משפחתה דאג להזרים כספים לחשבון הבנק של בתה. בבית-המשפט ציינה כי הינה זוכרת ויודעת בודאות שאמא שלה הייתה זו שהכניסה את הכספים: **"...זאת אומרת היא נתנה לי ביד ואני הכנסתי ובן-דודה שלי נתן לי..."** (עמ' 166 שו' 14-15).

כז. הנאשמת העידה בבית המשפט כי חוקרת המשטרה שערכה את החקירה שכנעה את המתלוננות למסור תלונות שווא נגדה, ואף סיפקה להן את פרטי גרסתן הכוזבת (עמ' 158 שו' 27-30; עמ' 159 שו' 11-1). דברים דומים השמיעה כלפי א א, בנה של המתלוננת י א (עמ' 158 שו' 15-16). למותר לציין כי חוקרת המשטרה שיר כידן, המתלוננות וא א לא עומתו מפורשות עם טענות אלה בחקירתם הנגדית.

כח. הנאשמת אישרה בעדותה בבית המשפט כי המודעה במקומון "השקמה" (ת/21) פורסמה על-

ידה, אולם טענה כי המודעה נוסחה על-ידי האישה אצלה הזמינה את הפרסום. לצד זאת, הנאשמת אישרה כי המודעה כלל אינה משקפת את השירות אותו היא נותנת, שכן היא אינה עוסקת ב"כישופים" או "שדים" (עמ' 153 שו' 12-22; עמ' 154 שו' 16-17).

מוציגים ממעטפה **ת/23** (למשל **ת/23ד**) שנתפסו אצל הנאשמת, עליהם רשומים משפטים כגון "מוציאה כישופים" או "מבריאה אנשים ע"י שדים ומלאכים", מערערים עוד את טענת הנאשמת לפיה לא היא הייתה זו שניסחה את המודעה.

כט. כאמור, בהודעתה הראשונה במשטרה (**ת/19**) ניסתה הנאשמת להרחיק עצמה מן המתלוננות ומקבלת כספים מהן. אם גרסתה נכונה וכל שעשתה הוא לספק לנשים אלה ייעוץ רוחני בתמורה לתשלום, מדוע כה התאמצה לשכנע כי כלל אינה מכירה אותן, וכי מעולם לא קיבלה מהן כספים?

לא ניתן לקבל את הסברה של הנאשמת בבית המשפט לפיו לא סיפרה אמת בחקירתה הראשונה עקב התנהגותה המלחיצה וצעקותיה של החוקרת שיר כידן, שכן שיר כידן כלל נחקרה בנוגע לטענה זו בחקירתה הנגדית.

ל. **יושם אל לב**, אין מחלוקת כי המתלוננות אינן מכירות אישה את רעותה. כל מתלוננת פגשה בנאשמת ללא כל קשר עם רעותה.

חרף נתון מוחלט זה, כל אחת מהמתלוננות סיפרה על "הטיפול", ש"בוצע" על-ידי הנאשמת בביתה בלילה מול מיני שדים (במסגרת טיפולה בבעיית המתלוננות).

כל אחת מהמתלוננות העידה בבית-משפט על קשירת שקית סביב בטן על-ידי הנאשמת, כחלק אינטגרלי מ"טיפול" מול השדים.

כל אחת מהמתלוננות העידה בבית-משפט על איומים במחלות ומיתות של בני משפחה באם המתלוננת תהיה ולא תשלם לנאשמת הכספים שנדרשו על-ידה.

המתלוננות מ מ ו י א, סיפרו, כל אחת בנפרד, במהלך עדותן בבית-משפט, כי הנאשמת ציינה בפניהן שהינה פועלת בדרכו של שייח ערבי כלשהו.

לא. מעל לכל אלה, הנני מוצא לחזור ולציין כי התרשמותי הבלתי אמצעית מכל אחת מהמתלוננות, ומן העבר השני, התרשמותי הבלתי אמצעית מהנאשמת שעמדה מולן, מתיישובות עם כלל הממצאים שצוינו לעיל ושימשו נימוקים למסקנתי. עדות הנאשמת בבית-המשפט הינה בבחינת קש וגבבה.

71. עדויות המתלוננות הינן, כאמור, עדויות שניתן להישען ולהסתמך עליהן בבית-משפט.

עדויות המתלוננות בבית-המשפט עדיפות לאין שיעור על עדות הנאשמת, שעל-פי קביעתי לעיל הינה עדות שאין בה ולא כלום. ליתר דיוק, מול עדות כל אחת המתלוננות, שהינה בעלת משקל ותוקף, לא עומד, למעשה, דבר, שכן עדות הנאשמת חסרת כל משקל.

הילכך, העובדות הצריכות להכרעת-הדין תושתתנה על בסיס עדויות המתלוננות.

מצע משפטי

72. כאמור, הנאשמת הואשמה בעבירות לפי סעי' 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); 415 סיפא לחוק; 431(1) לחוק.

בתמצית שבתמצית, אפרט יסודות העבירות שיוחסו לנאשמת:

עבירת סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה:

73. סעיף 428 לחוק קובע כדלקמן:

המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל אימה על אדם בדרך אחרת, הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים; נעשו המעשה או המחדל מפני איום או הטלת אימה כאמור או במהלכם, דינו - מאסר תשע שנים.

היסוד העובדתי של העבירה זהה לזה של עבירת האיומים הקבועה בס' 192 לחוק העונשין. היסוד הנפשי של העבירה הוא מסוג "כוונה מיוחדת" - מטרת האיום צריכה להיות "להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו" (ראו ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: עניין ליכטמן), בפסקה 6).

סעיף 428 לחוק כולל שתי חלופות: הראשונה מופיעה ברישא של הסעיף ועניינה הוא סחיטה "עקרה" שלא הביאה את המאיום להיכנע לרצונו של המאיים, ואילו השנייה מופיעה בסיפא של הסעיף ועניינה הוא סחיטה "מוצלחת", שהניעה בפועל את המאיום לבצע את המעשה או המחדל בו חפץ המאיים. יש הרואים בחלופת הסיפא עבירה תוצאתית עצמאית, אולם הנטייה הרווחת היא לראות בה נסיבה מחמירה בלבד לחלופת הרישא ההתנהגותית (ראו יעקב קדמי **על הדין בפלילים** חלק שני (מהדורה מעודכנת, 2005) (להלן: קדמי), בעמ' 22 עמוד).

943, 949-950).

השאלה האם ביטוי מסוים הוא בגדר איום נבחנת במשקפיים אובייקטיביים - האם בתוכן הדברים ובנסיבות שבהן נאמרו היה כדי להטיל אימה על האדם מהישוב (ראו ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 6). יחד עם זאת, לא מדובר במבחן אובייקטיבי "טהור", אלא יש לזכור כי **"יותר מאדם אחד חי ביישוב וכל אחד לובש צורות שונות"** (ראו ע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 7) ולהתייחס גם לנסיבותיו הספציפיות של המאיום המסוים כאדם מן היישוב (שם, שם; ראו גם ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 6).

ודוק: העובדה כי האדם שכלפיו הופנה האיום לא חש מאיום כתוצאה מכך אינה שוללת בהכרח את האפשרות כי היה בתוכן הדברים ובנסיבות שבהן נאמרו כדי להטיל מורא בלבו של אדם מן היישוב, ולעלות כדי עבירה פלילית (ראו ע"פ 7474/02 **כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 9).

בהקשר זה יצוין כי הפסיקה קבעה שיש להבחין בין איום לבין עצה, אזהרה או המלצה שאינן עולות כדי עבירה. לצורך זה קיימים שלושה מבחני עזר חלופיים: מבחן השליטה, מבחן המהות ומבחן ההקשר.

מבחן השליטה נקבע ע"י כב' השופט (כתוארו אז) ברק בעניין ליכטמן, בעמ' 384:

"קו הגבול בין איום לבין אזהרה אינו מדויק. דומה כי ניתן להיעזר במבחן העזר הבא: האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע. אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר."

באותה פרשה נקבע גם מבחן המהות, ע"י כב' השופט גולדברג:

"המבחן המכריע לרכיב "האיום" הוא מבחן "המהות". דהיינו, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו." (עניין ליכטמן, בעמ' 379)

מבחן ההקשר נקבע ע"י כב' שופט הנדל בע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בעמ' 10-12:

"לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות

סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה - אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים. מבחן זה נחוץ במיוחד במקרים בהם הסוחט באיומים מדבר בטון רך ובמתק שפתיים. לעתים, גם שפה המשוחה בדבש טומנת בחובה עוקץ ואף איום בארס קטלני."

בענייננו חשוב להזכיר כי גם איום בפגיעה על-טבעית, מיסטית או קוסמית יכול בנסיבות מסוימות לעלות כדי איום במובנו של סעיף 428 לחוק, כפי שכבר ציינתי בהחלטתי בטענות המקדמיות של ההגנה (ראו החלטה מיום 14.01.2015).

עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות:

74. סעיף 415 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים.

המונחים "דבר" ו"מרמה" מוגדרים בסעיף 414 לחוק העונשין באופן הבא:

414. בסימן זה -

"דבר" - מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה;

"מרמה" - טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת; ו"לרמות" - להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל;

...

היסוד העובדתי של העבירה הוא: (1). הצגת טענה כוזבת, לרבות בדרך של מחדל (העלמת עובדה שבנסיבות העניין היה מקום להציגה); (2). קבלת דבר מכוח אותה טענה.

הגדרת המונח "דבר" כוללת סוגים רבים ושונים של יתרונות שצומחים לאדם כתוצאה מפעולת המרמה. לדוגמא, נפסק כי "כל דבר הגורם הנאה או סיפוק גופני או נפשי" יכול להיחשב כ"דבר" לענין סעיף זה (ראו ע"פ 499/72 אל שעבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים), בעמ' 607). אין צורך ש"הדבר" יהיה

בעל מאפיינים כלכליים או חומריים מוחשיים (ראו ע"פ 310/85 **זוסיה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בעמ' 682). נראה כי גישת הפסיקה לפרשנות המונח "דבר" היא מרחיבה וגמישה (ראו ע"פ 3517/11 **שמשון נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 32 (להלן: עניין שמשון); לרשימת דוגמאות מהפסיקה ראו קדמי, בעמ' 839).

עבירה זו הינה עבירה תוצאתית, דהיינו על המרמה להציג מצג שווא, וכתוצאה מכך לקבל בפועל דבר מה. קבלת הדבר היא המרכיב התוצאתי שבלעדיו לא יושלם ביצוע העבירה, ונדרש קיומו של קשר סיבתי בין מצג השווא לבין קבלת הדבר (ראו עניין שמשון, בפסקה 32 והמקורות המצוינים שם).

הנסיבות המחמירות אליהן מתייחס הסיפא של סעיף 415 לחוק הן נסיבות קשורות באופייה של המרמה, כגון תחכומה, היקפה וממדיה, היותה פרי תכנון שיטתי או היותה כרוכה בעבירה אחרת (ראו קדמי, בעמ' 861).

היסוד הנפשי של העבירה הוא מודעות לאפשרות כי המצג אינו מצג אמת, ולאפשרות כי מכוחו של מצג זה עשוי להתקבל דבר, דהיינו על המרמה להיות מודע לקשר הסיבתי שעשוי להתקיים בין מצג השווא לבין קבלת הדבר. כאשר העבירה נעברה בנסיבות מחמירות, נדרשת מודעות לקיומן של נסיבות אלה. כן נדרשת פזיזות ביחס לאפשרות התרחשותה של התוצאה, קרי קבלת הדבר (ראו עניין שמשון, בפסקה 34; קדמי, בעמ' 865, 861).

עבירת עושק:

75. סעיף 431 לחוק העונשין קובע כהאי לישינא:

המנצל את המצוקה, החולשה הגופנית או השכלית, חוסר הנסיון או קלות הדעת של הזולת לאחת מאלה, דינו - מאסר שנה:
(1) דורש או מקבל דבר שאינו מגיע לו כדין;
(2) דורש או מקבל בעד מצרך או בעד שירות תמורה העולה במידה בלתי סבירה על התמורה המקובלת;
(3) נותן בעד מצרך או בעד שירות תמורה הנופלת במידה בלתי סבירה מן התמורה המקובלת.

היסוד העובדתי של עבירת העושק מורכב משני יסודות משנה: יסוד התנהגותי, דהיינו דרישה, קבלה או מתן כאמור בכל אחת משלוש החלופות המופיעות בסעיף 431 לחוק; וכן יסוד נסיבתי, דהיינו מצוקה, חולשה, חוסר נסיון או קלות דעת של הקורבן, והיות הדבר שנתקבל לא מגיע כדין למקבל או היות התמורה בלתי סבירה.

היסוד הנפשי של עבירת העושק הוא מודעות בפועל לקיומו של היסוד העובדתי, דהיינו, מודעות לטיב ההתנהגות

(דרישה/קבלה של דבר או תמורה; מתן תמורה), וכן מודעות לקיומן של הנסיבות הרלוונטיות (מצבו של הקורבן; דבר שלא מגיע כדין; תמורה בלתי סבירה) (ראו ע"פ 598/79 מירון נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 3).

כפי שנקבע בפסיקה, יסוד "המצוקה" לא ניתן להגדרה ברורה וממצה, אלא הוא נלמד מנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה (ראו ע"פ 766/07 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 26 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) גרוניס). יחד עם זאת, נקבע כי מה שמייחד מצב של "מצוקה" הוא הנסיבות, בהן אדם פועל בניגוד לטובתו ושלא על-פי שיקולים של כדאיות בלבד, עקב ניצול של מצב נפשי בו הוא מצוי ע"י אחר (ראו ע"פ 529/87 אברהם ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 6).

לבוש משפטי

הנאשמת מול גב' מ מ

76. הנאשמת הודיעה לגב' מ מ כי נכדתה, שהייתה בגיל שנה וחצי, תמות באם הנאשמת לא תטפל בעניינה ולא תסיר הרעה ממנה.

בהזדמנות אחרת הודיעה הנאשמת לגב' מ מ כי לבתה יהיה סרטן באם לא תטפל בעניינה ותסיר הרעה ממנה.

הנאשמת הודיעה לגב' מ מ כי צבעי הגואש שנמרחו על דלת דירתה מעידים על כישוף ועליה להסיר הכישוף תמורת 50 אלף ₪.

77. על-פי העובדות שנקבעו על-ידי, הנאשמת ציירה בפני גב' מ מ תמונת מצב הזויה ובדויה, שהיא עצמה לא האמינה בה מעולם. הנאשמת יצקה התמונה אצל המתלוננת והודיעה לה כי בכוחה להסיר הרעה ולשנות תמונת המצב (דהיינו ה"שליטה" בידיה), כך שהאסונות העומדים להתרגש עליה יימנעו.

המתלוננת נחרדה מתמונת המצב שיצקה בפניה הנאשמת והזרימה לרשות הנאשמת מאות אלפי שקלים, כמפורט בפרק העובדות.

הנה נא, נתמלאו יסודות העבירה לפי סעי' 428 סיפא לחוק העונשין.

78. כאמור, מדובר בתמונת מצב פרי יצירתה ודמיונה של הנאשמת. תמונת מצב הזויה ובדויה, תמונת מצב שהנאשמת יצרה אך ידעה בכל מאודה, שזו התמונה עקורה ותלושה מהמציאות.

בגין תמונת מצב זו העבירה המתלוננת לנאשמת מאות אלפי שקלים.

הנה נא, נתמלאו יסודות העבירה לפי סעי' 415 סיפא לחוק העונשין. הנסיבות המחמירות את העבירה מתבטאות בסכום הכסף הנכבד שהועבר ע"י המתלוננת לנאשמת, וכן בעובדה כי עבירת המרמה הייתה כרוכה בעבירה האחרת, היא עבירת הסחיטה.

79. המאשימה סבורה כי נתמלאו יסודות העבירה לפי סעי' 431 לחוק. ניתן להסכים עם המדינה כי הנאשמת ניצלה את המתלוננת. הנאשמת ניצלה את מכלול מטעניה ואמונותיה של המתלוננת, מ מ, להוצאת מאות אלפי שקלים ממנה.

עם זאת, לא הוכח בפניי, במידת הודאות הצריכה במשפט פלילי, כי המתלוננת, שנוצלה בלא מעט ציניות על-ידי הנאשמת, לוקה בחולשה שכלית, חוסר ניסיון או קלות דעת.

לא הוכח בפניי כי הנאשמת הייתה מודעת לחולשה כזו של המתלוננת, לו הוכח שזו לוקה בחולשה כזאת.

לציין, מדובר בספק קל, אבל ברם ספק שיש בו כדי ליהנות הנאשמת עד תום.

הנאשמת מול גב' י א

80. המודעה במקומון "השקמה" פורסמה מטעמה של הנאשמת. על-פי המודעה, הנאשמת הינה בבחינת "מוציאה כישופים קשים על-ידי שדים ומחזירה אהבות".

גב' א פנתה אל הנאשמת לאחר שקראה את המודעה שפורסמה על-ידה.

81. הנאשמת ציירה תמונת מצב בדויה והזויה, לפיה לגב' א יש שדים וסתימות בעורקים של הלב.

הנאשמת הודיעה לגב' א שילדיה ימותו, אחד מגידול בראש והבת יוציאו לה את הרחם והיא תמות, וגם הנכדים ימותו.

בכוחה של הנאשמת להסיר הרעה באמצעות טיפולים עם השדים תמורת עשרות רבות של אלפי שקלים: **"על הבריות לא מתקמצנים"**.

82. הנאשמת חזרה וצינה בבית-משפט כי אין לה כוחות כישוף, וכי כל "טיפוליה" הסתכמו בייעוץ רוחני ואמירת ברכות. על בסיס העובדות שנקבעו על-ידי, ניתן לקבוע כי הוכחו יסודות העבירות לפי סעי' 415 סיפא לחוק וסעי' 428 סיפא לחוק. הנסיבות המחמירות את העבירה לפי סעי' 415 מתבטאות בעובדה כי עבירה זו הייתה כרוכה בעבירה האחרת, היא עבירת הסחיטה.

83. בדומה לקביעתי בעניין המתלוננת מ מ, הנני לקבוע כי לא הוכח בפניי, במידת הודאות הצריכה במשפט פלילי, כי המתלוננת לקתה בחולשה שכלית, חוסר ניסיון או קלות דעת.

יש לדעת, נראה כי המתלוננת סובלת מבריאות נפשית לקויה, ברם לא הוכח בפניי, במידת הודאות הצריכה במשפט פלילי, כי הנאשמת הייתה מודעת למצבה הרפואי-נפשי של המתלוננת בעת ביצוע העבירות.

הספק הינו ספק קל, ברם יש בו די כדי להורות כי הנאשמת זכאית מחמת הספק מפרט אישום זה.

הנאשמת מול גב' י א

84. המתלוננת פנתה לנאשמת וביקשה עזרתה בעקבות המודעה בעיתון "השקמה".

הנאשמת הודיעה למתלוננת כי חבר של בתה ימות ובתה תגיע לבית משוגעים וכל משפחתה תתפרק.

הנאשמת הודיעה למתלוננת על כישוף שהוטמן בחצר ביתה (על-ידי אחות של בעלה).

הנאשמת דרשה כספים בצעקות ובמיני איומים, עד שהמתלוננת נענתה לדרישות חרף מצבה הרפואי, ניתוח ותפרים שהכבידו על תנועותיה, ומסרה לנאשמת הכספים שזו דרשה.

הנאשמת הודיעה למתלוננת על שדים שהעירו אותה בלילה, שדים שעלולים להביא את הרעה על בני משפחת המתלוננת.

הנאשמת הודיעה למתלוננת כי משפחתה תתפרק, כלתה לא תלד בנה יתגרש ובתה תסיים חיייה בבית משוגעים, באם הנאשמת לא תפעיל השפעתה וכוחה ותסיר הרעה מהמשפחה.

85. הנאשמת חזרה וציינה בבית-משפט כי אין לה כוחות כישוף, וכי כל "טיפוליה" הסתכמו בייעוץ רוחני ואמירת ברכות. על בסיס העובדות שנקבעו על-ידי, ניתן לקבוע כי הוכחו יסודות העבירות לפי סע' 415 סיפא לחוק וסע' 428 סיפא לחוק. הנסיבות המחמירות את העבירה לפי סע' 415 מתבטאות בעובדה כי עבירה זו הייתה כרוכה בעבירה האחרת, היא עבירת הסחיטה.

86. המאשימה סבורה כי נתמלאו יסודות העבירה לפי סע' 431 לחוק. ניתן להסכים עם המדינה כי הנאשמת ניצלה את המתלוננת. הנאשמת ניצלה את מכלול מטעניה ואמונותיה של המתלוננת, י א, והיותה במצב לא קל נוכח פרידתה המכאיבה עם מי שהיה בעלה לאורך 30 שנה - להוצאת עשרות אלפי שקלים ממנה.

עם זאת, לא הוכח בפניי, במידת הודאות הצריכה במשפט פלילי, כי המתלוננת, שנוצלה בלא מעט ציניות על-ידי הנאשמת, לוקה בחולשה שכלית, חוסר ניסיון או קלות דעת.

לא הוכח בפניי כי הנאשמת הייתה מודעת לחולשה כזו של המתלוננת, לו הוכח שזו לוקה בחולשה כזאת.

לציין, מדובר בספק קל, אבל ברם ספק שיש בו כדי ליהנות הנאשמת עד תום.

סופו של פסק:

87. משאמרתי כל שאמרתי לעיל, הנני להרשיע את הנאשמת ב-3 עבירות לפי סע' 428 סיפא לחוק וב-3 עבירות לפי סע' 415 סיפא לחוק.

הנאשמת זכאית מחמת הספק מ-3 עבירות לפי סע' 431 לחוק.

ניתנה והודעה היום י"ג אדר תשע"ה, 04/03/2015 במעמד הנוכחים.

דוד רוזן , שופט